

# ЦІКАВА АСТРОНОМІЯ

## КАЛЕНДАРНІ ЕРИ . ХРОНОЛОГІЯ

*Епоха* — початкова точка відліку років у тій чи іншій ері. *Ера* — це вся сукупність років, що минули від початку їх відліку.

Відомо декілька сотень ер, якими користувалися народи. З найвідоміших є літочислення від перших Олімпійських ігор, що відбулися у 776 р. до н. е., або від заснування Рима, що нібито сталося у 753 р. до н. е. Вважають, що слово ера походить від лат. *aera* — число. Є й інша версія, за якою це аббревіатура з перших літер фрази *ab exordio regni Augusti* — «від початку царювання Августа», римського імператора Августа Октавіана, що тривало з 27 р. до н. е. до 14 р. н. е. (літочислення насправді вели від обрання його консулом у 44 р. до н. е.).

Ми користуємося літочисленням від *Різдва Христового* (насправді — від Свята Благовіщення). Його ввів у 525 р. римський монах, папський архіваріус Діонісій Малий, який складав нові таблиці дат Пасхи. Раніше таке літочислення було вжите в «Хронографі 354 р.» — книзі, що містила списки римських консулів, префектів, єпископів. Можливо, Діонісій використав згадане джерело або зробив це з метою полегшення подальших обчислень дат Пасхи. Однак він помилився, бо за євангельським текстом Христос народився під час царювання в Іудеї Ірода. А Ірод помер весною 4 р. до н. е.

Історики ще й сьогодні не можуть з упевненістю сказати, чи вони правильно називають дати подій, що відбулися, скажімо, у Греції чи Римі п'ятдесят-сто років до н. е. Річ у тім, що календарі давніх людей були надто недосконалими, дні і місяці вставляли нерегулярно, цим дуже зловживали жерці, яким було доручено стежити за календарем. Не випадково французький філософ Вольтер (1694–1778) сказав: «Римські полководці перемагали завжди, але вони ніколи не знали, в який день це траплялося».

Події минулих років і століть упорядковані в єдину всесвітню історію в одному з розділів — *хронології* (від. гр. *χρονος* — час і *λογος* — слово, вчення). Завданням хронології є якраз вивчення усіх форм і методів лічби часу, зіставлення і визначення точних дат історичних подій та документів. Як виявилось, труднощі виникають не лише тому, що доводиться мати справу з різними календарями, а й з різноманітними стилями, якими могли користуватися одні і ті ж народи в різні проміжки часу.

Під *стилем літочислення* розуміють визначення початку року. У країнах Західної Європи вживали шість різних стилів. Новий рік міг розпочинатися з 25 грудня (з Різдва Христового), 1 січня, 1 березня, 25 березня (свято Благовіщення), з дня Пасхи і з 1 вересня. Наприклад, лічба років, початок яких був приурочений до Різдва Христового, у Франції велася з VIII і до кінця X ст. У VI ст. рік там починався 1 березня і т. д.

Звичне для нас поняття нового стилю в розумінні григоріанської реформи календаря можна пояснити так: це календар з таким початком відліку, в якому 21 березня є днем весняного рівнодення.

У Київській Русі, як це впливає з літописів, теж використовували декілька стилів: березневий, з початком року 1 березня, та вересневий з ліч-

бою року від 1 вересня (прийшов з Візантії). Згодом в Україні закріпився звичай відлічувати рік від 1 січня.

Для практичного вимірювання проміжку між двома моментами часу використовують так звані *юліанські дні*. Їх відлічують безперервно від умовної дати 1 січня 4713 р. до н.е. Ця система лічби, що була запропонована французьким вченим Ж.-Ж. Скалігером (1540–1609) і названа ним на честь його батька Юлія, виявилася досить ефективною, оскільки дозволяла уникнути помилок і невпевненості в результатах при визначенні точної кількості діб між двома певними подіями у минулому (як ось сонячними чи місячними затемненнями тощо). Початком юліанського дня вважається середній грінвіцький південь. Юліанські дні на кожний календарний день можна визначити за допомогою спеціальних таблиць, які є в астрономічних щорічниках.

